

Sonra Gözler Görür

HİKMET
HÜKÜMENOĞLU

ROMAN

♥ can
çağdaş

HİKMET HÜKÜMENOĞLU

SONRA GÖZLER
GÖRÜR

Can aędaş

Sonra Gözler Görür, Hikmet Hükümenoğlu

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 20 000 adet yapılmıőtır.

Dizi editörü: Abdullah Ezik

Düzelti: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dıő Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaőa iftelahuzlar Sk. No: 16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6436-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAęITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

HİKMET HÜKÜMENOĞLU

SONRA GÖZLER
GÖRÜR

ROMAN

♥can

Hikmet Hükümenoğlu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Köburun, 2016

Aşka İnanmayanlar İçin Aşk Öyküleri, 2018

Atmaca, 2020

04:00, 2021

Harika Bir Hayat, 2023

HİKMET HÜKÜMENOĞLU, 1971'de İstanbul'da doğdu. *Kar Kuyusu* (2005), *Küçük Yalanlar Kitabı* (2007), *47 Numaralı Kamara* (2010), *04:00* (2012), *Körburun* (2016), *Atmaca* (2020), *Harika Bir Hayat* (2023) romanlarının yanı sıra 2018'de *Aşka İnanmayanlar İçin Aşk Öyküleri* adlı öykü kitabını yayımladı. *Körburun*'la 2017'de Attila İlhan Roman Ödülü'nü ve *Harika Bir Hayat*'la 2023'te Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı.

(...)
Yürek bir kez görür, sonra hep gözler görür
Ben onu yüreğimle görmüşüm anlaşılan
Çözüldü artık o büyü (...)

Edip Cansever, "Boşversene Sen Niye Beklemeli",
Sevda ile Sevgi, 1977

Yenikent, Türkiye'nin Kuzey Ege sahilinde (bazı kaynaklara^[1] göre güneybatı Marmara) yer alan bir sanayi ve üniversite şehridir. Ulaşımın kısıtlı olması nedeniyle tarih boyunca dağınık köylerin bulunduğu bölgede, kıyı şeridini D550 karayoluna bağlayan tünelin 1969 yılında açılması^[2] ve *Yenikent Kâğıt Fabrikası*'nın 1971 yılında kurulmasıyla^[1] nüfus hızlı bir artış göstermiştir. Yenikent, 1975 yılında il olmuştur^[3].

1977 yılında *Yenikent Üniversitesi*'nin açılması^[4] ve genç nüfusun artmasıyla sadece bir fabrika şehri olmaktan çıkmış, aynı zamanda modern bir öğrenci şehri kimliği de kazanmıştır. Ülkenin çeşitli bölgelerinden işgücü yanında genç nüfusu da çekmiştir. 2000'li yıllarda ekonomik yavaşlama sebebiyle nüfus artışı durmuştur. Son genel sayıma göre Yenikent'in nüfusu 150 bin civarındadır^[5].

Yenikent Kâğıt Fabrikası, 25 Mart 1967 tarihinde *Türkiye-SSCB arasında imzalanan iş birliği anlaşmasının*^[6] ardından Sovyet kredisi ve Türk-Sovyet ortak yüklenimi ile inşa edilmiştir. 2004 yılında özelleştirilmesi tamamlanan fabrikanın tamamı, kuruluşundan bu yana yöneticilik görevini üstlenmiş olan bir *Türk ailesine* aittir.^[7]

Yenikent, nüfus yoğunluğu açısından alt sıralarda yer almasına rağmen ekonomik ve kültürel önem açısından Türkiye'nin ilk beş şehri arasında sayılmaktadır. Her yıl düzenlenen *Yenikent Uluslararası Film Festivali*, dünya çapında ünlü yönetmen ve oyuncularını ağırlar.^[8]

Birinci Bölüm

15 Eylül Pazar
Sağanak yağmur, 16°

1.

Gözlerini araladığında yemek masası fırlıdak gibi dönüyordu. Tutunacak bir şey aradı, bulamayınca paniğe kapıldı. Sonra masayla birlikte döndüğünü ve korkmasına gerek olmadığını, ani hareketler yapmadığı sürece düşmeyeceğini anladı. Yanağı ahşaba yapışmış, sağ kolu uyuşmuştu ve o pozisyonda ne kadar uyuduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Çenesine akan tükürüğü eliyle sildikten sonra doğrulmayı denedi.

“Hadi kalk, yatağında uyu,” dedi arkasında tanıdık bir ses.

Birkaç saniye, belki de birkaç dakika sonra, “İstersen kalkmana yardım edebilirim,” diye ekledi.

Ezgi Sezgin bütün gücünü kullanarak başını çevirdiğinde oğluyla göz göze geldi. “Saat kaç?”

“Daha sabah olmadı.”

“Çok mu gürültü yaptım?”

“Uyumuyordum ki zaten.”

Uyumayıp beni beklemiş, diye düşündü. Utanç, zaten

berbat bir durumda olan midesine bıçak gibi saplandı. Tavandan sarkan çıplak ampul, boş duvarlar, üst üste yığılmış koliler, hepsi masanın peşine takılmış dönmekteydi. Beyninin içindeki sıvılar da onlara uyup dönmeye başlayınca bulantı dalga dalga bedenine yayıldı. Kolunun dibindeki votka şişesini saklamak istedi ama o kadar zordu ki...

“Bugün cumartesi mi?” diye sayıkladı.

Batu, masaya uzanıp şişeyi güvenli bir mesafeye çekti. “Pazar oldu. Yüzünü yıkamak ister misin?”

“Ben iyiyim. Hadi, git yat.”

“Ama yardım istersen seslen tamam mı?”

Ardından karanlık ve çalkantılı bir boşluk.

Ezgi gözlerini tekrar açtığında yatak odasındaki perdenin aralığından sızan sivri ışık beynini deldi. Yatmadan önce çizmelerini ayağından fırlatıp atmaya gücü yetmiş fakat yağmurda sırılsıklam olmuş giysileri çıkarmayı becerememişti. Telefonunu aradı. Bulamayınca paniğe kapıldı. Üstünü başını yokladı ve kotunun arka cebinde eline sert bir şey değince rahatladı. Ekranda 13.22 yazıyordu.

Telefonuna duvar kâğıdı olarak geçen yaz çektiği bir fotoğrafı koymuştu: Güney’de kalabalık bir plajda Batu’yla ikisi yanak yanağa kameraya bakıp gülümsemişlerdi. Şimdi o buz gibi suya ayaklarını sokmayı, sivri çakılların üzerinde dengede duramayınca kendini hızlıca denize bırakmayı nasıl da...

...oradan kaçmak isterken koluna yapışan bir el, kendini kurtarmak için çırpınışı, düşünmeden savurduğu yumruklar ve arkasına bakmadan hızla uzaklaşması...

...isterdi. Zihnine üşüşen diğer görüntüleri kovmak için gözlerini yumup başını iki yana salladı. Midesi ağzına gelince pişman oldu ve zar zor kalkıp banyoya kadar sürükledi kendisini. Musluktan su içti, boynunu ıslattı.

Uzun uzun yüzünü yıkadı. Saçını başını toplayıp biraz daha az perişan görünmeye çalıştı. Üniversitedeyken bir-iki defa çok kötü sarhoş olmuştu fakat artık vücudu böyle bir çileyi çekecek kadar genç değildi. Hadi o neyse de, oğlu onu bu halde ilk kez görüyordu.

Koridordaki kolilerin arasından dolanıp salona girdiğinde Batu'yu kanepeye uzanmış buldu. 17 yaşındaki oğlu televizyonun sesini iyice kısmış, çamurlu bir gölde yıkanan fillerin birbirlerine su püskürtmesini izlemekteydi.

Ayakucuna ilişip boş gözlerle o da ekrana baktı bir süre. "Kahvaltı ettin mi?"

"Çoktan," diye mırıldandı Batu buz gibi bir sesle. "Öğle yemeğini bile yedim."

"Öyleyse akşama konsantre olalım," diyen Ezgi uzunca bir sessizliğin ardından şansını denemeye karar verdi. "Mesela... bu şehirdeki en iyi pizzacıyı bulmak için keşfe çıkabiliriz belki."

"Bu şehirde pizzacı var mı sence?"

"O kadar da abartmayalım," dedi Ezgi suçlu suçlu. Kafasını ne tarafa çevirirse çevirsin açılmamış bir koli görmek fena halde canını sıkıyordu. Taşınalı bir ay olmuş gibi geliyordu, oysa daha dün bir bugün iki... hayır, üç gün geçmişti. Önce mutfağı bitirelim diye karar vermişlerdi, sonra giysiler ve en son kitaplar.

...koluna yapışan bir el.

Bir saniye dur da konuşalım.

Ne konuşacağız?

Hesapta sarhoş olup önceki gece olanları unutacaktı ancak mide bulantısıyla birlikte görüntüler parça parça geri dönüyordu. Şimdi sırası değil, dedi içinden, daha sonra hatırlarsın. Kitapları sona bırakmışlardı çünkü en zor iş oydu. Zaten önce rafları monte edecek bir usta bulmak

gerekiyordu ve o bile başlı başına bir iş sayılırdı. Daha acil problemler vardı: Ampul almayı unutmuşlardı, üç gündür evde çalışır durumda buldukları iki ampulle idare ediyorlardı. Ve sadece yarım rulo tuvalet kâğıdı kalmıştı.

“Ne dersin, bir alışveriş listesi yapsak mı?”

Batu karakter atmayı bırakıp kanepede elinin altında duran not defterini açtı. “Sen uyurken yaptım,” dedi.

Yaşıtları her şeyi telefona yazarken o ilginç bir şekilde kâğıt kalem kullanmayı tercih ediyordu. Başka bir şehre taşınacaklarını öğrendiğinde hoşuna gitmeyen ve onaylamadığı bu “proje”yi safhalara ayırmış, yapılması gereken işleri belirlemiş ve bir tablo hazırlamıştı. Eşyalar toplanırken nakliyecilerin yanından ayrılmamıştı. Kollileri numaralamış, “Neyin nerede olduğunu bilmezsek yerleşirken çok zaman kaybederiz,” demişti. Gören de defalarca taşındı sanırdı ama bu daha ilk tecrübesiydi.

Fiziksel olarak da yaşından büyük gösteriyordu. Boyu çoktan annesini geçmişti. Nakliyecilerden biri, “Kardeşin sana bakıyordu abla,” dediğinde Ezgi, kardeşim kim, diye bir süre kafa patlatmıştı o kargaşada. Ve daha bu yaşta öfkesini kontrol etmeyi çok iyi beceriyordu. Kavgı çıkarmamış, ağlayıp sızlamamıştı fakat kızgındı – ne kadar kızgın olduğunu bir bakışta anlayacak kadar iyi tanıyordu Ezgi oğlunu. Bakmasına bile gerek yoktu, sesinin tonundan ya da sözcüklerin arasındaki boşluklardan anlayabiliyordu.

2.

Doğup büyüdüğü ve gençliğinde daralıp arkasına bakmadan kaçtığı Yenikent, yokluğunda neredeyse hiç değişmemişti. Bu ufacak şehirde zaman İstanbul’a kıyasla hâlâ yavaş akıyordu. Atmosferi oluşturan moleküller normalden daha ağırdı sanki ya da yerçekimi daha güç-

lüydü ve gözle görünmeyen bir kütle insanın sırtına çöküp hareketlerini yavaşlatıyordu.

Pazar akşamüstü yağmur durmuştu ancak bulutlar yere degecek kadar alçak kayıp geçiyordu şehrin üzerinden. Arada sırada otomobilin camını indiren Ezgi, yüzüne vuran rüzgârla mide bulantısını dindirmeyi deniyordu.

Tenha bir marketten alışveriş yapıp torbaları Mini'nin bagajına doldurmuşlardı. Ezgi, dönüşte yolu biraz uzatıp Batu'ya şehir merkezini dolaştırmaya karar vermişti. Yenikent'in atardamarı diye bilinen 19 Mayıs Caddesi bile pazar akşamı bu saatlerde oldukça sakindi. Işıkları yanan birkaç kafe ve pastane, garsonların tavırlarına bakılırsa kapanmadan önce son müşterilerin kalkmasını bekliyordu.

Batu buraya taşındıkları için kızmakta hiç de haksız değildi. İstanbul'daki okulunu seviyordu, kendi standartlarına göre yeterince zeki bulduğu bir-iki öğretmeni vardı. Çoğu zaman yedekte otursa da basketbol takımında olmaktan keyif alıyordu. Hafta sonları antrenman sonrası birlikte birkaç saat geçirdiği bir-iki arkadaşı bile vardı.

“Basket takımı için konuştun mu?” diye sordu Ezgi. Zafer Meydanı'na doğru saptıklarında tam karşılarında karanlık bulutların altında tuhaf bir ışıltıyla parlayan deniz belirdi.

“Seçmeler perşembe derslerden sonraymış. Biraz geç dönerim herhalde. Bu koku ne?”

“Kükürt. Fabrikadan geliyor,” dedi Ezgi. Şehrin ucunda heybetle dikilen ışıklı kütleyi gösterdi. Yenikent Kâğıt Fabrikası'nın ana binaları ve depoları sarı spotlarla aydınlatılmıştı. Tepesinde kırmızı ikaz ışığı yanıp sönen bacası, rampasında uzaya fırlatılmayı bekleyen bir füzeyi andırıyordu.

“Okul hiç fena değil sanki,” diye devam etti. “Spor salonu, laboratuvar filan bana güzel göründü, ne dersin?”

“Evet,” diye mırıldandı Batu. “Dün gece ne oldu?”

Bu soruyu beklemesine rağmen hazırlıksız yakalanmıştı. “Bir arkadaşım ile tartıştık,” dedi sesini kontrol etmeye çalışarak.

“Sana kötü bir şey mi yaptı?”

“Hayır! Merak etme, kimse bana kötü bir şey yapmadı. Neden öyle düşündün ki?”

“Eve geldiğinde ağlıyordun.”

“Ağlıyor muydum?” dedi Ezgi. “Belki biraz hayal kırıklığına uğradım, o kadar. Önemli bir mesele değil. Nedenise dün gece önemliymiş gibi geldi.”

Yapma Ezgi, dur da iki dakika konuşalım.

Konuşacak bir şey varmış gibi...

Üniversite öğrencileri, meydanı çevreleyen kafe ve restoranları bütçelerine daha uygun bulup tercih ettiğinden, burası Zafer Caddesi'ne kıyasla epeyce canlıydı.

“Bana kırgınsın, biliyorum,” diye ekledi Ezgi.

“Sarhoşken araba kullandığın için kırgınım.”

Sarhoşken araba kullanmadım diyebilmeyi çok isterdi fakat Batu'ya asla yalan söylememeye prensibini bugüne dek bir kere bile bozmamıştı. Şimdi de bozmayacaktı. “Ne desen haklısın. Aptalca, salakça, şuursuzca bir hareketti. Söz veriyorum, bir daha olmayacak.”

“Küseniz bile arkadaşının seni eve bırakması gerekirdi.”

Küsmek. Ezgi, kendine engel olamayıp gülümsedi ama Batu farkına varmadan hemen kendisini toplayıp ciddileşti. “Mazeret değil ama arkadaşımın yanından ayrıldığımda o kadar kötü durumda değildim.” Gerçekten de şişeyi yolda açık bulduğu bir TEKEL bayisinden almış ve çoğunu eve dönüp park ettikten sonra arabada içmişti. Radyoda acıklı şarkılar çaldığını ve bir noktada eve

çıkıp yatağında uyumaya karar verdiğini hayal meyal hatırlıyordu. Âşık olduğu adama sürpriz yapmaya kalkıp onu başka birisiyle basan kadınların hikâyesine son derece sıkıcı bir klişe derken şimdi o kadınlardan birisi oluvermişti. Ne kadar saf olduğunu düşündükçe –hayır, saflık değil düpedüz aptallıktı bu– utancından yerin dibine geçiyordu. Senin yaşadığın şehre taşınmaya karar verdim, haber vermedim çünkü sürpriz olsun istedim. Şükürler olsun ki bunları yüksek sesle dile getirmemişti fakat aklından geçirdiğini inkâr edemezdi. Sürpriz bile sayılmayacak kadar önemsiz bir detay olduğuna kendisini inandırmak istemiş ve becerdiğini sanmıştı.

Ayrıca votka hiçbir işe yaramıyordu.

Tekrar caddeye çıkıp evin yolunu tuttuğunda, “Pizza yerken film seyrederez belki,” dedi.

Batu yine karakter atmaya başlamıştı. “Daha internet bağlanmadı ki.”

“DVD seyrederez. Sen seç, hangisini istiyorsan.”

İlginç bir şekilde oğlu yaşına rağmen DVD'lere, CD'lere, hatta kasetlere son derece aşınaydı. Babası, bütün koleksiyonunu birkaç yıl önce ona hediye etmiş, bu sayede çok puan toplamış ve Ezgi'yi fena halde kıskandırmıştı. Batu'nun çok sevdiği 80'lerin bilimkurgu klasikleri –bilhassa Ridley Scott'ın *Blade Runner*'ı– ona pek cazip gelmeseydi de bu gece kesinlikle itiraz etmeyecekti.

...gözyaşları belli olmasın, hıçkırıkları duyulmasın istiyor. Yine de ona doğru dönüyor ve o sırada, ikinci katın penceresinde tülün aralandığı gözüne takılıyor, ince bilekli bir el...

Önceki gece, âşık olduğu adam kapıyı açtığında öfkeyle içeri dalmış, salonu boş bulmuş ve neyse ki diğer odaları kontrol etmeye kalkıp kendisini daha da küçük

düşürmeden aklı başına gelmişti. Koşarak kaçmıştı oradan. Sokakta başını kaldırıp pencereye baktığında tülü aralayan ince bilekli kadının suratını görememişti. Merak, sinsi bir diş ağrısı gibi beynini kemiriyordu. Ve şu anda bunları düşünmek istemiyor, zihnine laf geçiremediği için kendisine kızılıyordu.

Telefonu çalmaya başladı. Ekrandaki ismi görünce kulaklığını taktı. Akın Tepecik, *Yeni Haber* gazetesinin genel yayın yönetmeni, yani yeni patronu. Ertesi sabah saat sekiz buçukta ilk mesaisine başlayacaktı Ezgi. İşe giriş için bir dosya dolusu evrak istemişlerdi ve hepsini toplayana kadar canı çıkmıştı. Bir tane daha isterlerse artık isyan edecekti. Adamın sesindeki ciddi tonu duyar duymaz evrak için aramadığını anladı. Söylediklerini dinledi.

“Elbette Akın Bey. 15 dakikaya oradayım,” dedi. Telefonu kapatıp direksiyonu kırana kadar beyni gazeteci kimliğine bürünmüştü bile.

“İş mi?” diye sordu Batu.

Ezgi suçlu suçlu başını salladı.

“Beni apartmanın önünde bırakıp devam edersin.”

“Torbaları yukarı taşımana yardım edeyim, sonra giderim.”

“Dert değil, tek başıma hallederim.”

“Önemli bir şey olmasa çağırmazlardı.”

“Biliyorum.”

Sokak lambaları birer ikişer yanmaya başlayıp ıslak asfaltı sarıya boyamıştı. Yeni evlerine giden ağaçlıklı yolun bomboş olmasını fırsat bilen Ezgi gaza biraz daha bastı. Motor sesi dışında otomobilin içinde çıt çıkmadı bir süre.

“Düşündüm de artık bir an önce araba kullanmayı öğrenmem lazım,” dedi Batu.

“Olur tabii... Niye aklına geldi ki şimdi?”

“Bir daha içki içtiğinde beni ararsın. Neredeyse gelip seni alırım.”

3.

Akın Bey, Ezgi'yi Kent Plaza diye sakil bir ismi olan, camla kaplı modern mimarili binanın kapısında karşılayıp kendi güvenlik kartıyla turnikeden geçirdi. 50 yaşlarında, kısa boylu ve yuvarlak suratlı bir adamdı. Üzerinde lacivert pantolon, kareli gömlek ve büyük olasılıkla karısının ördüğü kolsuz bir süveter vardı. Asansörde altıya basarken, "Normalde lobide güvenlikçi arkadaş olur. Sigara molasına çıkmış herhalde," diye açıklama gereği duydu. "Biz de olmasak pazar gecesi bütün bina bomboş tabii."

"Bütün bina gazetenin mi?"

Akın Bey güldü. "Biz iki kata rahat rahat sığıyoruz. Beş ve altı bizim, diğer katlarda başka firmalar var. Tam altımızda bir ihracatçı var mesela."

Asansörün kapısı açıldığında Akın Bey nazikçe yol verdi. Ezgi, iki gün önce sözleşmesini imzalamak ve evrak bırakmak için gazeteye uğradığında aceleden etrafa alıcı gözle bakamamıştı. Batu, "Ofis güzel mi?" diye sorduğunda ne cevap vereceğini bilememiş, "Normal bir ofis işte," diyebilmişti sadece. Bu defa da karanlıktan pek bir şey seçemedi. Açık kalmış birkaç ekran koruyucunun renkli ışığında dağınık masalar gözüne çarptı, kirli çay bardakları, dosyalar, kâğıt yığınları... Normal bir ofisti işte. Hafta sonu temizlik görevlilerinin ziyaret etmediği herhangi bir gazeteden farklı görünmüyordu. Boş olmasının dışında tabii.

"Bu taraftan," dedi Akın Bey. "Bizim katta yönetim ve haber servisi var. Beşinci kat spor, magazin ve ekler. Bir de insan kaynakları."

Floresanlarla aydınlatılmış büyük bir akvaryumu andıran camlı toplantı odası karanlıkta Ezgi'nin gözünü aldı.

"Seni bizim Sabri'yle tanıştırayım," dedi Akın Bey. Asansörden buraya yürüyene kadar "siz"den "sen"e geç-

mesi Ezgi'yi rahatsız etmediği gibi hoşuna gitmişti. Artık resmen işe başlamış gibi hisseti kendisini. Gülümseyerek bakışlarını toplantı odasında bekleyen adama çevirdi.

“Sabri Yanmazgil, en tecrübeli muhabirimizdir. Genç görüldüğüne bakma, gazetede en az benim kadar geçmişi var.”

Çok da genç görünmüyor, diye düşündü Ezgi. Metal çerçeveli gözlükleri, sivri burnu ve tepeden seyrelmeye başlamış saçlarıyla bir parça eski kocasını andırıyordu. Daha doğrusu, bakımsız ve kılık kıyafetten anlamayan kötü bir taklidini. Rahatsız edici bu düşünceyi hemen zihninden kovmaya çalıştı.

“Hayırlı olsun,” dedi Sabri elini uzatırken. Neyse ki sesi eski kocasınıninkine hiç benzemiyordu.

“Teşekkür ederim.”

“Şöhretinizi duyduk.”

Ezgi bu lafı ne şekilde yorumlaması gerektiğini düşünürken Akın Bey araya girdi. “Tanışma faslına yarın devam edersiniz. Şu meseleyi hemen konuşalım...” Durup sıkıntıyla alnını ovuşturdu. “Kusura bakmayın çocuklar, ‘mesele’ çirkin bir sözcük oldu. Gencecik kadın. Fena, çok fena... Yenikent'te bu tarz cinayetlere hiç alışkın değiliz. Kırk yılda bir kavgada ölen olur, soygunda ölen olur, son birkaç yıldır uyuşturucu belası da çıktı baskımıza. Ama bu kadar sarsıcı bir olay hatırlamıyorum.”

“Akın Abi'nin demeye çalıştığı, daha önce hiç bu kadar meşhur birisi öldürülmemiştir,” diye atıldı Sabri. Genel yayın yönetmenine “abi” diye hitap etmesi Ezgi'nin dikkatinden kaçmadı.

“Henüz basın açıklaması yapılmadı ama bize içeriden bilgi geliyor,” dedi Akın Bey gözcüyle Sabri'ye bakarak. “Şu âna kadar öğrendiklerimizin üzerinden geçelim.”

Akşamdan kalma olduğu ve arada sırada midesinin

ağızına geldiği anlaşılacak diye ödü kopan Ezgi dikkatini toplamaya çalıştı. Çantasından defteriyle kalemini çıkardı. Görünüşe bakılırsa Sabri not almaya gerek duymuyordu, çok sıkılmış gibi sandalyesinde geriye kaykılıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve gergin bir tavırla dizini titretmeye başladı.

“Orman yolu deriz,” diye konuya girdi Akın Bey. “Otoyoldan çıkınca kuzeydeki ormana kadar giden bir yol vardır. Pazarları o taraflara yürüyüşe, pikniğe filan gider insanlar.”

Ezgi evet anlamında başını salladı. Orman yolunu hatırlıyordu.

“Bugün öğlene doğru bir otomobil görmüş vatandaş. Yolun kenarında terk edilmiş, kapısı açık. Polise ihbar etmiş. Trafik ekibinden iki memur kontrole gelmiş. Benzini bitti sanmışlar ama bakmışlar, anahtar üstünde, depo dolu. Ön koltukta bir kadın çantası, içinde cüzdan, paralar kartlar duruyor. Bagajı açınca cesedi bulmuşlar.”

“Kimlik belli mi?”

Bir anlık sessizliğin ardından Akın Bey adeta çekinecek, “Sedef Yılmaz,” dedi.

Bu isim Ezgi’ye hiçbir anlam ifade etmiyordu ama iki adamın bakışlarından etmesi gerektiği sonucuna vardı.

“İstanbulular için yeteri kadar mühim bir şahıs değil. Ancak Yenikent’te tanımayan yoktur,” dedi Sabri.

Ezgi şimdiden Sabri’ye gıcık olmaya başlamıştı ama hislerini belli etmemeye gayret ederek gözlerini defterine dikti.

“Sedef Yılmaz, Cem Gören’in nişanlısı. Eski hemşiresi,” dedi Akın Bey.

“Hemşire değil, fizyoterapist,” diye düzeltti Sabri. “Cem Gören’in kim olduğunu izah etmemize gerek yok herhalde.”

Akın Bey oralı olmayıp izah etti. “Zehra Gören, Ye-

Doğup büyüdüğü ve gençliğinde daralıp arkasına bakmadan kaçtığı Yenikent, yokluğunda neredeyse hiç değişmemişti. Bu ufacık şehirde zaman İstanbul'a kıyasla hâlâ yavaş akıyordu. Atmosferi oluşturan moleküller normalden daha ağırdı sanki ya da yerçekimi daha güçlüydü ve gözle görünmeyen bir kütle insanın sırtına çöküp hareketlerini yavaşlatıyordu.

Haritada belirsiz bir nokta: Yenikent. Çocukluğunun geçtiği kente yıllar sonra dönen meşhur bir gazeteci: Ezgi Sezgin. Bir anda kendisini karmaşık bir cinayet ve ilişkiler ağının içerisinde bulan Mert, Orhan, Mercan, Cüneyt ve diğerleri.

Hikmet Hükümenoğlu, *Sonra Gözler Görür*'de coşkulu bir polisiye hikâyenin peşinden gidiyor. Ezgi Sezgin'in bir yandan kendi hayatını yoluna koyma çabası, diğer yandan çözmek zorunda kaldığı karanlık bir cinayet onu zamanla bambaşka arayışlara itiyor ve olaylar gelişiyor...

#polisiye #macera #cinayet #gazetecilik #gerilim

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [X](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-6436-3

9 789750 764363